

Arrest

nr. 143 773 van 21 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 14 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 augustus 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 september 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. KIWAKANA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 2 februari 2011 gedateerd schrijven diende verzoekster een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 7 augustus 2012 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 21 augustus 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.02.2011 werd ingediend en op 08.12.2009, 06.08.2010, 23.08.2010 en 09.12.2010 werd aangevuld door:

*[D.M.M.] [...]
nationaliteit: Angola
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Betrokkene beroept zich ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 28.10.2006 in België verblijft, hier sociale banden heeft en ter staving getuigenverklaringen voorlegt, Nederlands geleerd heeft en ter staving rapporten en inschrijvingsbewijzen van opleidingen Nederlands voorlegt, perfect Nederlands- en Franstalig zou zijn, een arbeidskaart C voorlegt, werkbereid is en een opleiding tot verpleegkundige zou willen volgen, diverse stages gelopen heeft en ter staving functioneringsverslagen en evaluaties voorlegt en een verklaring van de verhuurder van haar studio voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat betrokkene hier een scholing heeft gevolgd en ter staving meerdere schoolattesten, een verklaring van de coördinator en diverse schoolrapporten voorlegt voor de jaren 2006 tot en met 2011, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid, aangezien zij niet aantoonde dat zij geen hogere opleiding zou kunnen volgen in het land van herkomst. Betrokkene haalt aan dat indien zij de aanvraag in het land van herkomst zou indienen, zij haar scholing zou moeten onderbreken en van onderwijssysteem zal moeten veranderen en haar studies zal moeten voortzetten in een andere taal dan het Nederlands. Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene sinds 16.04.2008 meerderjarig is en bijgevolg niet langer schoolplichtig. Zij toont tevens niet aan dat zij tijdens het schooljaar 2011-2012 ingeschreven was bij een door de overheid erkende hogere onderwijsinstelling, namelijk een hogeschool of universiteit, noch dat zij zich ingeschreven heeft voor het komende schooljaar 2012-2013.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zij diende een eerste asielaanvraag in op 30.10.2006. Deze aanvraag werd afgesloten op 01.04.2008 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 06.11.2008 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in, die afgesloten werd op 14.11.2008 met een beslissing van weigering van in overwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekster diende een derde asielaanvraag in op 17.04.2009. Deze aanvraag werd afgesloten op 09.01.2012 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de asielprocedures - namelijk 1 jaar en ongeveer 5 maanden voor de eerste procedure, 9 dagen voor de tweede en 2 jaar en iets minder dan 9 maanden voor de derde asielprocedure - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Verzoekster beweert dat zij de aanvraag niet via de gewone procedure kan indienen omdat zij als militante van het FLEC vreest voor represailles door de Angolese autoriteiten. Zij legt ter staving een attest van lidmaatschap en een lidkaart van het FLEC voor. Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene deze elementen reeds heeft aangehaald en de hogervernoemde documenten al heeft voorgelegd in het kader van haar asielpcedures en dat ze niet werden weerhouden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van de asielinstanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde elementen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden. Daarnaast beweert zij dat de Angolese autoriteiten haar niet in Cabinda zouden binnenlaten. Dit element wordt op geen enkele wijze gestaafd. De loutere vage bewering dat zij niet toegelaten zou worden op het grondgebied van Cabinda, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Het komt de betrokkene toe haar bewering te staven met op zijn minst een begin van bewijs.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene haalt aan dat zij alle sociale banden in het land van herkomst verloren heeft en er geen enkele tijdelijke verblijfplaats meer heeft. Het is echter erg onwaarschijnlijk dat verzoekster geen enkel familielid, noch vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst, waar zij tijdelijk kan verblijven in afwachting van een beslissing inzake haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Bovendien staat het betrokkene desgewenst vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige ondersteuning voor de terugreis te bekomen.

Wat betreft het aangehaalde element dat betrokkene het geheel van elementen zal verliezen die zij hier heeft opgebouwd bij een terugkeer naar haar land van herkomst, dient opgemerkt te worden dat verzoekster steeds op de hoogte was van het feit dat haar verblijf slecht was toegestaan zolang de asielpcedure liep. Zij wist dat haar verblijfssituatie precair was en dat zij bij een negatieve beslissing het grondgebied zou moeten verlaten."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsplicht, van de onderzoeksverplichting en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Zij stelt tevens dat er sprake is van overmacht.

Zij verschaft de volgende toelichting:

"Dat verzoekster sinds oktober 2006 in het Rijk verblijft.

Dat in tegenstelling met wat werd aangehaald in de bestreden beslissing verzoekster wel degelijk uitzonderlijke omstandigheden heeft ingeroepen in haar aanvraag om machtiging tot verblijf.

Dat haar lang verblijf in België en het feit dat zij goed geïntegreerd is wel als een uitzonderlijke omstandigheid moet worden beschouwd.

Dat de tegenpartij niet uitlegt waarom de elementen die werden ingeroepen (en niet betwist worden) onvoldoende zijn.

Dat de elementen die werden ingeroepen wel kennelijk buitengewone omstandigheid uitmaken.

Dat de motivatie van de bestreden beslissing zeer stereotype is maar de aangehaalde integratie elementen niet betwist;

Dat de tegenpartij geen enkel ernstig argument aanhaalt waaruit kan worden geconcludeerd dat de aangehaalde redenen niet voldoende zijn het verblijf toe te staan.

Dat de persoonlijke situatie van verzoekster niet onderzocht werd en dat er geen rekening gehouden werd met haar duidelijke integratie in het Rijk evenals haar lang verblijf.

Dat de situatie van verzoekster kennelijk niet redelijk werd onderzocht daar deze elementen niet ernstig beschouwd werden.

Dat er ook een schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur ontstaat door deze manier van handelen.

Dat de elementen die werden ingeroepen wel buitengewone omstandigheid uitmaken.

Dat de motieven van de bestreden beslissing ongegrond of niet ter zake zijn.

Dat de tegenpartij ten gevolge niet kan stellen dat zij het dossier zorgvuldig hebben behandeld;

Dat de er in casu duidelijk een schending van de zorgvuldigheidsplicht bestaat; "Overwegende dat de zorgvuldigheidsplicht vereist dat de overheid bij de feitenvinding zorgvuldig te werk gaat en dat zij ervoor zorgt dat haar alle mogelijke nuttige gegevens worden bezorgd opdat haar besluitenvorming tot stand kan komen na een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens" (RS n° 58.328,23.02.96).

Dat de bekritiseerde beslissing behept is met afwezigheid van motivatie en ondermeer de zorgvuldigheids[-] en onderzoeksverplichting, het algemene beginsel van behoorlijk bestuur schendt.

Dat de motivatie van de bestreden beslissing bij gevolg niet aan de wettelijke vereisten beantwoordt."

3.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of voor haar plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekster aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoekster aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de bestreden beslissing besproken. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat de voorziene motivering algemeen of stereotiep zou zijn. Ten overvloede dient bovendien te worden geduïd dat indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet

betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821).

De in de bestreden beslissing opgenomen motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoekster de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk in vraag stelt voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekster beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekster benadrukt dat zij reeds lange tijd in het Rijk verblijft en dat zij goed geïntegreerd is en houdt voor dat verweerder derhalve had dienen vast te stellen dat zij zich in een situatie bevond die als een buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, kon worden weerhouden.

De Raad kan slechts aangeven dat niet kan worden ingezien hoe uit het feit dat verzoekster reeds enige tijd in het Rijk verblijft en zich integreerde zou kunnen worden afgeleid dat het voor haar zeer moeilijk, of zelfs onmogelijk, zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Het feit dat een vreemdeling een aantal jaar in België kon verblijven en tijdens dit verblijf de landstalen kon aanleren en een vrienden- en kennissenkring kon opbouwen, waarop een beroep kan worden gedaan voor het overmaken van allerhande documenten, kan het indienen van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd via de reguliere procedure immers enkel eenvoudiger maken. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat deze gegevens enkel dienstig zijn en nader dienen te worden beoordeeld op het ogenblik dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op een correcte wijze werd ingediend en een beslissing ten gronde dient te worden genomen. De stelling van verweerder dat de door verzoekster aangevoerde verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verweerder een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt door te duiden dat haar jarenlang verblijf in het Rijk en haar integratie niet kunnen worden beschouwd als gegevens die wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Zij maakt ook niet aannemelijk dat de motivering *“ongegronde of niet ter zake”* is.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

3.2.3. Gelet op voorgaande vaststelling en aangezien verzoekster niet aantoont dat verweerder enig door haar aangevoerd nuttig gegeven onterecht buiten beschouwing heeft gelaten bij het onderzoek van de ontvankelijkheid van haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd of dat hij zijn onderzoek niet op een deugdelijke wijze zou hebben gevoerd kan ook geen schending van de zorgvuldigheids- of de onderzoeksplicht worden vastgesteld.

3.2.4. Verzoeksters beschouwingen laten evenmin toe te besluiten dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend.

3.2.5. Waar verzoekster nog verwijst naar *“overmacht”* kan het volstaan te stellen dat zij hieromtrent geen nadere uiteenzetting voorziet en dat dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan de vereiste toelichting, derhalve onontvankelijk is.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

G. DE BOECK